

En måstematch

Det är ingen vänskapsmatch, det är en måstematch. En anfallare fällt och rullar många varv i straffområdet. Han grinar så illa att tänderna syns men ingen tröstar för alla är vinnarskallar och springer till den svartklädde herren och knäböjer för domen är matchavgörande.

På läktaren klättrar vuxna män upp på stängsel, knyter nävar och visar känslor. För här inne får vuxna män trycka ut ilska och sorg som barnet fick svälja. Här inne får känslorna svalla, för hela stadion är en projiceringsarena för känslor som vill ut.

Och på den andra sidan kravallstaketet har tröjorna en annan färg. Och under tröjor sitter ilska. Och ilska är lika ofarlig som krut, men krut är farligt när det stängs in. Och män bakom kravallstaketet är lättantändliga och gnistor tar sej igenom galler.

I projiceringsarenan dricker männen sin smärtstillande medicin i stora plastmuggar och skriker ut känslor för full hals utan att någon vuxen säger tyst med dej. Jag orkar inte höra mer. Gå in på ditt rum och stanna tills du blivit snäll. Och pojken växer upp och blir som folk.

Och nu tittar pojken upp mot storbildsskärmen och möter sej själv. En vuxen man med tryckluftstuta i ena handen och ett pappror i den andra som sprutar röd rök. Han tutar ut sin svalda gråt och smärtan lägger sej som en röd dimma över publiken. Han äger. Äntligen blir han sedd. Och pojkes pappa följer den viktiga matchen på TV och ser sin son och ropar på pojkens mamma som står i köket och vrider ur disktrasan hon skriker tillbaka ”blev det mål”? Nej, men vår son är på storbildsskärm och blir sedd av miljoner.

Och i projiceringsarenan står tusen kravallpoliser med svarta visir och tårgaskanoner – den sista utvägen att få ut tårarna som sitter hårt i spända kroppar.

Och hade detta varit damfotboll eller knattefotboll så hade tusen kravallpoliser varit en signal på att någonting inte stämmer. Men detta är herrfotboll. Och nästa gång tar vi in fler poliser och dom olydiga männen får mera tårgas i ögonen och blir inlåsta längre i små rum där ingen tröstar. Där får dom sitta tills dom blivit snälla.

Och nu blåser Herren i visselpipan och pekar med rak arm på straffpunkten. Anfallaren reser sej upp ur gräset och får ryggdunkar. Och livet är orättvist eller rättvist, beroende på färgen på tröjan. Och i arenan pumpas adrenalin ut som tändvätska på glöd. Och pappa skriker domarjäväl rakt in i TV-rutan och mamma lägger en tröstande hand på pappas axel och håller disktrasan i den andra. Men dom når inte riktigt varandra.

Men tänk ändå, säger mamma, att vi fick se våran son. Och vilken skojig tuta han hade köpt.

Tor Våge *Kanal human*